

Οι φιλοευρωπαίοι παίρνουν τον λόγο. Αλλά τι λένε;

24/Μαΐ/2019 11:06

Της **Zsuzsunna Szelenyi**

Οι Ευρωπαίοι ζουν καλύτερα από κάθε άλλη φορά. Ωστόσο αισθάνονται μπερδεμένοι και αμήχανοι. Μια νέα έρευνα του ECFR αποκαλύπτει πως το μέλλον των παιδιών τους είναι το επίκεντρο των φόβων τους. Αυτή η ανησυχία συνδυάζεται τόσο με υπαρξιακό όσο και με πολιτιστικό φόβο, καθώς οι Ευρωπαίοι αναρωτιούνται εάν τα παιδιά τους θα απολαμβάνουν αξιοπρεπείς ζωές, σε ένα κλίμα ειρήνης. Αυτές είναι κατανοητές ανθρώπινες σκέψεις. Εάν θέλουν να εκπροσωπήσουν και να οδηγήσουν τους ψηφοφόρους τους, οι Ευρωπαίοι πολιτικοί πρέπει να απαντήσουν.

Το τωρινό καθεστώς ωστόσο για την αντιμετώπιση αυτών των ανησυχιών, την καθιστά δύσκολη. Για αρκετές δεκαετίες οι Ευρωπαίοι μοιράζονται μια βαθιά πεποίθηση ότι το να ζουν μαζί ειρηνικά και με πρόοδο, θα σήμαινε τη διαβίωση σε ένα σύστημα δημοκρατίας, κράτους δικαίου και σεβασμού για τα ανθρώπινα δικαιώματα -όλα μέρος μιας συναίνεσης η οποία προέκυψε από τους παγκοσμίους πολέμους του 20ου αιώνα.. Οι κοινωνίες της Ανατολικής Ευρώπης ομόφωνα συναίνεσαν σε αυτές τις αρχές μετά από το 1989. Τις τελευταίες δεκαετίες ωστόσο, αντί-συστημικά κόμματα έχουν αμφισβητήσει τις φιλελεύθερες αξίες της Ευρώπης, με ισχυρά αντί-μεταναστευτικά ή αντί-Ρομά αφηγήματα. Τα τελευταία χρόνια, αυτά τα κόμματα έχουν μπει σε κυβερνήσεις ενώ αμφισβητούν ανοιχτά τα βασικά στοιχεία της ευρωπαϊκής δημοκρατίας.

Αυτές οι βαθιές αλλαγές θα φανούν στο εκλογικό αποτέλεσμα για τις εκλογές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σε λίγες ημέρες: τα αντί-ευρωπαϊκά κόμματα θα ενισχύσουν τη δυναμική τους και αναμένεται να ασκούν μεγαλύτερη επιρροή στις αποφάσεις των Βρυξελλών, από κάθε άλλη φορά. Αυτά τα κόμματα πιθανότατα θα συμμαχήσουν μεταξύ τους με στόχο να αλλάξει η μελλοντική πορεία της Ευρώπης. Η μεγάλη ευρωπαϊκή συναίνεση για το πώς θέλουμε να ζούμε μαζί, έχει εδώ και καιρό χαθεί. Αυτό που διακυβεύεται τώρα είναι εάν η ΕΕ μπορεί ακόμη να αποδεχθεί ότι κάποια από τα κράτη-μέλη της δεν θα πορεύονται σύμφωνα με παρόμοια πρότυπα.

Εάν το έκανε, θα μπορούσε η ΕΕ να λειτουργήσει και να συνεχίσει να υφίσταται εάν τα μέλη της δεν τηρούν πλέον τις ίδιες αρχές; Στην Ουγγαρία, το κυρίαρχο ευρωσκεπτικιστικό κυβερνητικό κόμμα δεν πιστεύει ότι οι θεμελιώδεις αξίες του 1989 είναι έγκυρα σημεία αναφοράς για το μέλλον. Η ιστορία των τελευταίων ετών εδώ δείχνει ότι μια κυβέρνηση μπορεί να καλλιεργήσει ευρεία στήριξη για ένα σθεναρό ύφος διακυβέρνησης αντί για ένα που σέβεται τα δημοκρατικά και

θεσμικά όρια. Ως απάντηση σε αυτό, η Κομισιόν τελικά ξεκίνησε τη διαδικασία του Άρθρου 7 νωρίτερα φέτος.

Αλλάτο ερώτημα δεν μπορεί να είναι μόνο αυτό για τα θεσμικά όργανα και τις διαδικασίες, όσο σημαντικά και αν είναι. Οι πολιτικοί ηγέτες πρέπει να κερδίσουν μια πολιτική συμφωνία επίσης.

Η ουγγρική κυβέρνηση είναι μια ειδική περίπτωση, και μία η οποία θα εμφανίζεται όλο και πιο πολύ σε όλη την Ευρώπη. Έχει αποδείξει την μαεστρία της στο να προκαλεί κλίμα φόβου από το 2015. Το *modus operandi* της είναι να εντείνει τις αντιλαμβανόμενες απειλές των μουσουλμάνων μεταναστών και να τις συνδυάσει με προειδοποιήσεις για τη δημογραφική κάμψη. Ενώνει όλο το πακέτο κάτω από ένα αφήγημα δυσπιστίας αναφορικά με την φερόμενη αποτυχία της Ευρώπης να πάρει μέτρα για τη μετανάστευση. Όλοι αυτοί οι ισχυρισμοί συνοδεύονται από μια ισχυρή εθνικιστική ρητορική και έχουν επηρεάσει τους ψηφοφόρους ώστε να πιστεύουν ότι μόνο ο Viktor Orbán είναι σε θέση να "σώσει την Ευρώπη".

Πραγματικά, τα ευρήματα του ECFR δείχνουν ότι το 20% των ανθρώπων στην Ουγγαρία πιστεύει ότι η μετανάστευση αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή στην Ευρώπη. Αλλά μεταξύ των υποστηρικτών του Fidesz, αυτό το ποσοστό αυξάνει δραματικά, στο 45%. Παρά το ότι ουσιαστικά δεν υπάρχουν μετανάστες στην Ουγγαρία, στη Σλοβακία και στην Τσεχία, οι πολιτικοί εκεί έχουν μετατρέψει το μεταναστευτικό πρόβλημα σε βασικό πολιτικό story, ενεργοποιώντας τους φόβους των ανθρώπων. Έχει αποτέλεσμα διότι αυτή η κατασκευασμένη απειλή, προκύπτει από τα δικά τους υπαρξιακά ερωτήματα γύρω από την εύθραυστη εθνική τους ταυτότητα και το επισφαλές κοινωνικό status.

Ταπολιτικά κόμματα που σε αντίθεση, πιστεύουν ότι οι προκλήσεις που αντιμετωπίζει η ευρωπαϊκή κοινωνία μπορεί να γίνουν διαχειρίσιμες μόνο από τα κόμματα, τα θεσμικά όργανα και τις κοινωνικές ομάδες που πρέπει να λάβουν άμεση δράση. Θα πρέπει να καθορίσουν την πολιτική εναλλακτική τους στις αντιευρωπαϊκές δυνάμεις. Στα επόμενα χρόνια χρειάζεται να αντιμετωπίσουν τους θεμιτούς φόβους των ανθρώπων, και να αποδείξουν ότι μπορούν να απαντήσουν αποτελεσματικά. Έτσι μπορούν να εξηγήσουν το λόγο ύπαρξης μιας ενωμένης Ευρώπης στον 21ο αιώνα.

Η έρευνα του ECFR δείχνει ότι στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες η νέα γενιά πιστεύει ότι είναι πιθανό να ξεσπάσει μια σύγκρουση στην Ευρώπη την επόμενη δεκαετία. Αυτό μπορεί να τους οδηγήσει σε μια λογική πολέμου. Αλλά αυτό επίσης μπορεί να σημαίνει ότι οι νεότεροι ψηφοφόροι βλέπουν την κοινωνία με έναν πιο ρεαλιστικό τρόπο. Βλέπουν μια Ευρώπη με μεγάλες ευκαιρίες αλλά με σοβαρές προκλήσεις και βαθιές κοινωνικές διαιρέσεις. Οι φιλοευρωπαίοι ηγέτες πρέπει να κινητοποιήσουν αυτούς τους "απρόθυμους πολεμιστές", οι οποίοι ανησυχούν αλλά θέλουν να διατηρήσουν έναν τρόπο με τον οποίο θα γίνονται τα πράγματα, ο οποίος θα βασίζεται σε κανόνες.

Ηπροσεκτική μελέτη αυτής της έρευνας οδηγεί αυτούς τους πολιτικούς στην πιθανή φιλοευρωπαϊκή πλειοψηφία που ισχύει μεταξύ του εκλογικού σώματος. Η πολιτική είναι η τέχνη

του να εξηγήσουμε πώς θέλουμε να ζήσουμε μαζί στο μέλλον. Και οι υπαιτιγμοί είναι ήδη εκεί: δημιουργώντας μια βιώσιμη οικονομία, αντιμετωπίζοντας την κλιματική αλλαγή και βελτιώνοντας την υγειονομική περίθαλψη. Οι άνθρωποι ανησυχούν βαθιά για αυτά τα πολύ πραγματικά προβλήματα. Οι φιλοευρωπαίοι πολιτικοί πρέπει να διαχειρίζονται τους φόβους και την αλλαγή. Και το καθήκον τους τώρα θα είναι να ενσωματώσουν αυτά τα ζητήματα σε ένα νέο πολιτικό αφήγημα με έναν τρόπο που να απηχεί τους θεμιτούς φόβους των ανθρώπων.

Προκειμένου να πετύχει, θα είναι απαραίτητες διασυνοριακές συμμαχίες εντός των χωρών και μεταξύ αυτών. Τα πολιτικά κόμματα δεν χρειάζεται και δεν πρέπει να υποκρίνονται ότι διαφορετικές πολιτικές παραδόσεις είναι όλες σύμφωνες. Αυτό όμως στο οποίο πρέπει να συμφωνήσουν, είναι ότι οι Ευρωπαίοι θέλουν να ζουν σε μια κοινωνία που να διέπεται από κανόνες. Τα αντιευρωπαϊκά κόμματα απειλούν να το αφαιρέσουν αυτό -επομένως οι φιλοευρωπαίοι θα πρέπει να ενωθούν εναντίον αυτού, και να φέρουν τους ανθρώπους μαζί τους. Αυτό απαιτείται από την πολιτική ηγεσία στα επόμενα χρόνια.

Μπορείτε να δείτε το κείμενο εδώ :
https://www.ecfr.eu/article/commentary_the_pro_european_majority_are_speaking._but_what_are_they_saying

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)